

Аднойчы завялі спрэчку паміж сабою ўсе дарогі, што існуюць у свеце, пра тое, якая з іх можа лічыцца цырыцай. Знайсці згоду паміж сабой яны не маглі і таму вырашылі звярнуцца да Анёла, каб ён рассудзіў іх.

Першай прамовіла самая шырокая дарога:

– Ці ж не я самая важная? Нездарма людзі назвалі мяне аўтастрадай. Кожны дзень па мне праязджаюць сотні легкавых і грузавых машын, аўтобусаў з пасажырамі.

Анёл выслухаў яе і сказаў:

– Не, ты не можаш быць цырыцай усіх дарог, таму што ты занадта ганарлівая.

І тут усе пачулі голас чыгункі:

– Паглядзіце на мяне, я сапраўдная цырыца! Па мяне кожны дзень праязджаюць пасажырскія і таварныя цягнікі, электрычкі! Я ўсім патрэбна! † Анёл і на яе паглядзеў неўхвальна і сказаў:

– Ты вельмі эгаістычная, таму я не магу назваць цябе цырыцай.

– А хіба я не падобная на цырыцу? – спытала прасёлкавая дарога. – У мяне жыццё самае цяжкае, днём і ўначы няма адпачынку: то грузавае машына пранясецца, то легкавая, а ў дадатак да ўсяго яшчэ і камбайны, трактары з плугамі ды сеялкамі! Я і людзям і жывёлам патрэбна! Каму ж звацца цырыцай, як не мне?

Анёл пакруціў галавой:

– Ты ўсім патрэбная, але занадта самаўпэўненая. Дзе ж мне знайсці цырыцу сярод вас?

І тут ён заўважыў маленькую сцяжынку, якая была дзесці збоку ад усіх і сціпла маўчала.

– Што ты скажаш пра сябе? – спытаў у яе Анёл.

– А мне няма чым пахваліцца. Раней па мяне хадзіла шмат людзей, а зараз зусім пра мяне забыліся, таму я ўся быльнікам і зарасла. Вось толькі сёння раніцай ішла па мне адна сям'я ў касцёл, каб маліцца да Бога і праслаўляць Яго Імя. Пакуль яны ішлі, дзеці назбіралі прыгожых кветак, каб упрыгожыць алтар вясковага касцёла.

– Дзякуй табе, сцяжынка, у маіх вачах ты найважнейшая з усіх дарог, бо вядзеш людзей да крыніцы Вечнага Жыцця. Гэтыя словы здзівілі ўсіх прысутных, таму што Анёл назваў самую маленькую і сціплую дарожку, якая вядзе да вясковага касцёла, самай вялікай і самай важнай.